В зимовий день повертаюсь
до своєї старої хати в горах

З очей моїх втомлених
ще не зітер я сльози?,

Ще пил на одежі чиновницькій
отьмарює взори.

Єдину стежину
обплутали пліті лози?,

У небі високому
сяють засніжені го?ри.

Вже листя опало,
гуде під ногами земля,

І хмари завмерли,
і вітер віщує негоду.

Бамбук молодий
піднімає зелене гілля,-

Дерева старі
погнили і попадали в воду.

Собака прибіг і загавкав,
напевно, з села.

Давно вже замшіли
Руїни моєї хатини.

З розбитої кухні
фазан полетів, як стріла.

Плач мавпи старої
нагадує голос дитини.

А птаство мовчить,
не щебече на голих гілках,

Звірюжки якісь
протоптали сліди біля хати.

Книжки розгортаю —
вже міль розплодилась в книжках,

Під ліжком моїм
завелися малі мишенята.

Слід жити по правді —
вся мудрість у цьому, вся сіль.

Про світ я замислююсь,
і про життя та людину.

Якщо доведеться
рушати мені і відціль,-

Я краще навіки
живий схоронюсь в домовину.